NORAKSTS
Lieta Nr.A42501608
143/AA43-1227-10/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 21.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Amona,
tiesneses Ļ.Kušnire un S.Zakrevska,

piedaloties *I.M.* un Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvades pārstāvim *M.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *I.M.*, personas kods */personas kods/*, pieteikuma par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2008.gada 19.februāra lēmuma Nr.429 atcelšanu, sakarā ar *I.M.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 26.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 23.janvārī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – RGPP KPP vai atbildētāja) Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors *I.G.* sastādīja *I.M.* administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 506484 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums). Tajā konstatēts, ka 2008.gada 23.janvārī plkst.00.23 *I.M.* vadīja transportlīdzekli Lexus, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*, Rīgā, pa Brīvības gatvi, no Kr.Barona ielas puses Bērzaunes ielas virzienā, pa Gaisa tiltu, ar ātrumu 59 km/h (minimālais ātrums, atrēķinot radara kļūdu, 54 km/h) ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie maksimālā atļautā braukšanas ātruma 30 km/h, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasības. Par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8} panta sestajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu *I.M.* sodīta ar Ls 30 naudas sodu.

I.M. šo lēmumu apstrīdēja, un ar RGPP KPP priekšnieka vietnieces 2008.gada 19.februāra lēmumu Nr.429 (turpmāk arī – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[1.1] *I.M.* sūdzības izskatīšanas gaitā no RGPP KPP Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākā inspektora *I.G.* pieņemts ziņojums par lietas apstākļiem. Fiksējot pārkāpumu un administratīvā protokola sastādīšanas laikā inspektors rīkojās savas kompetences ietvaros un saskaņā ar normatīvajiem aktiem, viņa rīcībā nav konstatējami policijas darbinieku reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi. Tāpat netika konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu

apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti, kā arī iespējas fiksēt pārkāpumu vai norādītu uz viņa ieinteresētību sastādīt *I.M.* administratīvā pārkāpuma protokolu personīgu motīvu dēļ.

[1.2] Pamatojoties uz likuma „Par policiju" 2., 10 un 12.pantu, atbildētāja piešķir lielāku ticamību policijas inspektora sniegtajam lietas apstākļu izklāstam, nekā *I.M.* paskaidrojumiem.

[1.3] Izvērtējot lietas materiālus pēc tiesiskās apziņas, iekšējās pārliecības un dzīvē gūtiem novērojumiem, konstatēts, ka *I.M.* vaina CSN 114.punkta prasību pārkāpumā ir pierādīta, tādējādi administratīvā pārkāpuma protokols viņai sastādīts likumīgi un pamatoti. Ceļu satiksmes dalībniekiem jārīkojas saskaņā ar CSN 4.un 10.punkta prasībām.

[2] *I.M.* Lēmumu pārsūdzēja tiesā, pieteikumā norādot turpmāk minēto.

[2.1] 2008.gada 23.janvārī *I.M.* brauca ar automašīnu Lexus, valsts reģ.Nr.*/reģistrācijas numurs/*, no Rīgas centra Juglas virzienā. Pirms Gaisa tilta pie luksofora kopā stāvējušas ap 8 automašīnām, kas, iedegoties zaļajam luksofora signālam, turpināja ceļu kolonnā, kuras priekšgalā brauca automašīna BMW X5, pēc tam *I.M.* vadītā automašīna, bet aiz viņas pārējās, ne mazāk kā 6 automašīnas. Attālums starp visām automašīnām nebija lielāks par 20 metriem. Visas automašīnas pārbrauca kolonnā Gaisa tiltu, pie Ūnijas ielas tramvaja pieturas, no Brīvības ielas otras puses automašīnu BMW X5 mēģināja apturēt ceļu policists, bet, kad tas neizdevās, viņš apturēja *I.M.* vadīto automašīnu.

[2.2] Pretēji 2003.gada 30.decembra Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas Nr.22 (turpmāk - Instrukcija Nr.22) nosacījumiem, ar *I.M.* ceļu policists nesasveicinājās, nenosauca savu uzvārdu un amatu, viņš paziņoja, ka *I.M.* ir braukusi ar lielāku ātrumu – 59 km/h, nekā drīkstēja, tāpēc viņa tiks sodīta ar Ls 30 naudas sodu un 1 soda punktu. Pēc tam viņas dokumenti tika aiznesti uz policijas automašīnu, kas atradās bijušās rūpnīcas VEF teritorijā (no kurienes Gaisa tilts nav redzams) un atdoti, kā vēlāk izrādījās, jaunākajam inspektoram *I.G.*, kurš tajā laikā sēdēja automašīnā un vēlāk pienāca pie *I.M.* ar aizpildītu administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu un pajautājis, kur viņa dzīvojot. *I.M.* nosaukusi savu adresi, taču inspektors to nevarējis atcerēties un teicis, ka viņai nāksies atkārtot to 20 reizes, uz ko *I.M.* atbildējusi, ka neatkārtos to 20 reizes, pēc kā inspektors protokolā ierakstīja, ka viņa nav nosaukusi dzīvesvietu.

[2.3] Minētie apstākļi bija norādīti *I.M.* sūdzībā par Sākotnējo lēmumu, taču atbildētāja tos nav pārbaudījusi un devusi tiem novērtējumu. Nav izvērtēts, kā braucot automašīnām vienai aiz otras kolonnā, var fiksēt nevis pirmās, bet vidū esošās automašīnas ātrumu. Policijas darbinieki atzīst, ka *I.M.* vadītā automašīna tika apturēta 150 metrus no Gaisa tilta, Lēmumā nav izvērtēts, kāpēc 150 metru attālumā no Gaisa tilta būtu jābrauc ar ātrumu, kas pārsniedz 30 km/h. Ceļa posmā no Bērzaunes ielas līdz Ūnijas ielai, pirms kuras *I.M.* tika apturēta, vairs nedarbojas ceļa zīme ar ātruma ierobežojumu līdz 30 km/h.

[2.4] Administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts pretēji LAPK 248.panta prasībām, tajā nav norādīta pārkāpuma izdarīšanas vieta. Protokolu *I.M.* nav parakstījusi, jo ar to netika iepazīstināta, viņai netika izskaidrotas LAPK 260.pantā noteiktās tiesības un nebija iespējas šīs tiesības izmantot –

sniegt paskaidrojumu, iepazīties ar radara mērījumu un sastādīto protokolu pirms lēmuma pieņemšanas, par ko viņa ierakstījusi protokolā piezīmes un parakstījusies tikai par protokola eksemplāra saņemšanu. LAPK nepieļauj iespēju protokolu un lēmumu sastādīt vienlaicīgi, bez personas klātbūtnes, kā arī lēmumu paziņot pirms administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas. Tika pārkāpts arī procesuālā taisnīguma princips, kas nosaka, ka iestādei, pieņemot lēmumus, jāievēro objektivitāte un jādod procesa dalībniekiem iespēju izteikt savu viedokli. *I.G.* nevarēja izskaidrot, kurā iestādē *I.M.* var pārsūdzēt pieņemto lēmumu, tas nav norādīts arī Sākotnējā lēmumā.

[2.5] Lēmumā ignorēts fakts, ka Sākotnējais lēmums pieņemts, pārkāpjot tiesību normas, un pretēji LAPK 268.panta pirmās daļas 2.punkta nosacījumiem. Atbildētāja neievēroja Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 5.pantā nostiprināto privātpersonas tiesību ievērošanas principu, jo no Lēmuma izriet, ka prioritāras ir policista kā valsts amatpersonas tiesības.

[2.6] Lēmumā nav norādīts, ar ko 2008.gada 23.janvārī jaunākais inspektors *I.G.* bija norīkots patruļai un kādā patrulēšanas maršrutā, kā arī Ceļu policijas priekšnieka rakstiskā rīkojuma par transporta līdzekļu braukšanas ātruma kontroli datums un numurs, kā to nosaka Instrukcija Nr.22. Nav saprotams, kāpēc lietas izskatīšanas gaitā nav pieprasīts iesniegt pārkāpuma videoierakstu, ņemot vērā, ka policijas automašīnas ir aprīkotas ar video iekārtām, kurām saskaņā ar Instrukciju Nr.22 ir jābūt ieslēgtām ieraksta režīmā visā patrulēšanas laikā.

[3] Atbildētāja rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem apsvērumiem, un papildus norāda, ka *I.M.* izdarīto administratīvo pārkāpumu saskaņā ar LAPK 243.pantu pilnībā apstiprina Sākotnējais lēmums, *I.G.* 2008.gada 23.janvāra dienesta ziņojums, izziņa no Ceļu policijas reģistra un radara verificēšanas sertifikāts Nr.E0097V07.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 26.oktobra spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Ar lietas materiāliem un lietas dalībnieku paskaidrojumiem tiesa konstatē turpmāk norādītos faktiskos apstākļus.

[4.1.1] 2008.gada 23.janvārī RGPP KPP Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors *I.G.* sastādīja *I.M.* administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 506484, konstatējot, ka 2008.gada 23.janvārī, plkst.00.23 *I.M.* vadījusi transportlīdzekli Lexus, valsts reģ.Nr.*/reģistrācijas numurs/*, Rīgā, pa Brīvības gatvi, no Kr.Barona ielas puses Bērzaunes ielas virzienā, pa Gaisa tiltu, ar ātrumu 59 km/h (minimālais ātrums, atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu, 54 km/h) ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie maksimālā atļautā braukšanas ātruma 30 km/h, pārkāpjot CSN 114.punkta prasības, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.[8] panta sestajā daļā. Protokolā norādīts, ka ātrums fiksēts ar ātruma mērītāju „Stalker" Nr.26948, un tā rādījums uzrādīts vadītājam. *I.M.* uzlikts naudas sods Ls 30 apmērā. Protokolā *I.M.* parakstījusies tikai par protokola eksemplāra saņemšanu, ietverot tajā piezīmes, ka viņai nav atļauts sniegt paskaidrojumu, tikusi pārkāpta Instrukcija Nr.22, nav

izskaidrotas LAPK 260.pantā noteiktās tiesības un lēmums paziņots pirms protokola sastādīšanas (*lietas 5.lapa*).

[4.1.2] Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotais verificēšanas sertifikāts Nr.E0097V07 apstiprina, ka radars „Stalker" Nr.26948, autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei, ar kuru tika fiksēts pārkāpums, atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām. Sertifikāts derīgs līdz 2008. gada 22.februārim (*lietas 46. lapa*).

[4.1.3] 2008.gada 23.janvāra dienesta ziņojumā RGPP KPP Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors *I.G.* norāda, ka 2008.gada 23.janvārī pildīja dienesta pienākumus Brīvības gatvē un veica braukšanas ātruma kontroli ar rokas ātruma mērītāju „Stalker" Nr.26948. Plkst.00.23 tika fiksēts atļautā braukšanas ātruma pārkāpums automašīnai Lexus, valsts reģ. Nr.*/reģistrācijas numurs/*, vadītāja *I.M.*, kas brauca pa Gaisa tiltu no Kr.Barona ielas puses Vairoga ielas virzienā. Ātrums tika fiksēts, kad automašīna brauca pa Gaisa tiltu, bet apturēta tā tika pēc apmēram 150 metriem aiz Gaisa tilta Ūnijas ielas virzienā. Pienākot pie vadītājas, viņš stādījās priekšā, izskaidroja pārkāpuma būtību un uzrādīja radara mērījumu. Vadītāja ātruma pārsniegšanu nenoliedza, tāpēc tika paskaidrots, ka par doto pārkāpumu tiks sastādīts protokols. Pēc protokola sastādīšanas *I.G.* iedeva vadītājai *I.M.* iepazīties ar tā saturu, tajā brīdī *I.M.* automašīnā skanēja skaļa mūzika. Uz inspektora uzdotajiem jautājumiem *I.M.* neatbildēja, dzīves vietu nosauca neskaidri; kad tika izskaidrotas viņas tiesības, pienākumi un soda naudas apmaksas kārtība, viņa neklausījās, bet ar rokas žestu norādījusi, lai pasniedzot protokolu, pēc kā viņa veica tajā pašrocīgus ierakstus (*lietas 41.lapa*).

[4.1.4] Nepiekrītot administratīvā pārkāpuma protokolam un lēmumam Nr.050/PB 506484, *I.M.* 2008.gada 29.janvārī iesniedza Valsts policijas Ceļu policijas priekšniekam adresētu sūdzību (*lietas 6.lapa*), kas ar 2008.gada 4.februāra vēstuli Nr.20/3-1-M-328 pārsūtīta pēc piekritības RGPP KPP (*lietas 12.lapa*).

[4.1.5] Ar RGPP KPP 2008.gada 19.februāra lēmumu Nr.429 2008.gada 23.janvāra lēmums Nr.050/PB 506484 atstāts negrozīts (*lietas 7.–10.lapa*).

[4.2] Vērtējot pierādījumus kopsakarā ar sūdzības iesniedzējas paskaidrojumiem un iestādes argumentiem, Administratīvā rajona tiesa secina, ka *I.M.* pamatoti saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta sesto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu apdzīvotā vietā.

LAPK 149.^{8} panta sestā daļa paredz atbildību par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 km/h līdz 30 km/h ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, (..) ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam Ls 30 apmērā.

Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, kas attiecas uz ceļa zīmju izvietojumu un CSN prasību ievērošanu tajā laikā un vietā, kad fiksēts sūdzības iesniedzējas pārkāpums.

Ar lietā esošajiem pierādījumiem, tajā skaitā, administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieka ziņojumu un liecinieku liecībām sūdzības iesniedzējas rīcība, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu, ir pierādīta.

[4.3] Administratīvā rajona tiesa noraida kā nepamatotus sūdzības iesniedzējas argumentus, tajā skaitā, faktiskajiem apstākļiem piešķirto vērtējumu.

[4.3.1] *I.M.* kā būtisku argumentu Lēmuma prettiesiskumam min Instrukciju Nr.22, kuru policijas darbinieks nav ievērojis, t.i., nav sasveicinājies, nenosauca savu uzvārdu un amatu.

Tiesa piekrīt atbildētāja viedoklim, ka Instrukcija Nr.22 ir iekšējs normatīvais akts, kurš nav izmantojams Lēmuma pamatošanai kā tiesību norma. Līdz ar to policijas darbinieku rīcība ir vērtējama kopsakarā ar ārējo normatīvo aktu prasībām, kas jāievēro administratīvā pārkāpuma lietvedībā.

Tiesa kritiski vērtē sūdzības iesniedzējas paskaidrojumu, ka policijas darbinieks nav sasveicinājies un stādījies priekšā, jo par minēto *I.G.* liecināja tiesas sēžu zālē, pirms tam brīdināts par krimināltatbildību par nepatiesu liecību došanu. Kā liecinieks liecināja tiesas sēdē un kas norādīts arī policijas darbinieka dienesta ziņojumā uzreiz pēc notikuma – 2008.gada 23.janvārī – automašīnas salonā skanēja skaļa mūzika *(lietas 41.lapa)*. Līdz ar to, sūdzības iesniedzēja varēja arī nedzirdēt visu policijas darbinieka teikto.

Taču pat tajā gadījumā, ja policijas darbinieks, apturot automašīnu, nenosauca savu vārdu un uzvārdu, kā arī dienesta pakāpi, tiesa minēto neuzskata par tādu procesuālu pārkāpumu, kas var ietekmēt Lēmuma tiesiskumu.

Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, ne katra kļūda, kura pieļauta administratīvā pārkāpuma lietas lietvedībā, ir pamats administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai. Ja kļūda ir nebūtiska un nevarēja novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas, tās dēļ lēmums par personas saukšanu pie administratīvās atbildības nav atceļams *(skat. 2007.gada 5.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-317 15.punktu; 2006.gada 17.augusta sprieduma lietā Nr.SKA-386 7.punktu; 2005.gada 8.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-337 8.punktu)*.

Šāds sūdzības iesniedzējas norādītais apstāklis arī nevar padarīt administratīvo pārkāpumu par nebijušu un nevar kalpot par pamatu Lēmumu atcelšanai.

[4.3.2] Nav pamatots sūdzības iesniedzējas viedoklis, ka persona nav iepazīstināta ar LAPK 260.pantā ietvertajām tiesībām un viņai liegta iespēja sniegt paskaidrojumus.

Kā liecinieks *I.G.* liecināja tiesas sēdē, tad tiesības, kas ietvertas LAPK 260.pantā, viņš nelasa, bet iedod pārkāpējam iepazīties ar protokolu, kur tās uzrakstītas *(lietas 6.lapa, 2.lapas puse)*.

Administratīvā rajona tiesa piešķir ticamību liecinieka liecībai, jo nav konstatējami apstākļi, ka *I.G.* sniegtu nepatiesu liecību. Liecībā nav konstatējamas pretrunas, tā atbilst lietas materiālos esošajiem dokumentiem un to papildina un precizē. Tāpat tiesai nav šaubu par to, ka liecinieks atceras konkrēto gadījumu, jo to pierāda liecības saturs, kā arī atbilde uz tiesas uzdoto jautājumu – „strādāju 18 gadus, ir neaudzināti cilvēki, kas to dara ar nolūku (izvairās no dialoga)" *(tiesas sēdes protokols, lietas 77.lapa)*, kā arī tiesas pieredze rāda, ka policijas darbinieki labi atceras notikumus, kuros iesaistītās personas uzvedība pārsniegusi pierasto kārtību, piemēram, bijusi izteikti nepieklājīga, rupja vai agresīva, jo šādu gadījumu salīdzinoši nav daudz.

Tiesai nav šaubu, ka administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PB506484 ir bijis sūdzības iesniedzējas rīcībā, jo uz tā ir *I.M.* paraksti, kā arī pašrocīgi aizpildītas ailes, kas pēc teksta liecina, ka protokols sūdzības iesniedzējas rokās ir bijis zināmu laiku.

Tā sadaļā pie paskaidrojumiem sūdzības iesniedzēja pašrocīgi ir ierakstījusi: „Paskaidrojumus sniegt neatļauj, pārkāpj 2003.gada instrukciju Nr.22", bet sadaļā pie personu tiesību izskaidrošanas sūdzības iesniedzēja ir nosvītrojusi teikuma daļu, kas attiecas uz LAPK 260.panta tiesību izskaidrošanu un norādījusi: „nav izskaidroti, jo nezin APK 260.pantu, tiesības realizēt neatļauj, lēmumu paziņo pirms protokola sastādīšanas" *(lietas 5.lapa)*.

No minētā secināms, ka sūdzības iesniedzējai tiesības ir bijušas zināmas un tikušas izmantotas. Tas, ka tiesības izmantotas pēc sūdzības iesniedzējas ieskatiem, t.i., nesniedzot paskaidrojumus pēc būtības par lietas apstākļiem, bet gan pievēršot uzmanību policijas darba organizācijai, nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

[4.3.3] Vērtējot sūdzības iesniedzējas argumentu, ka paskaidrojumus bija iespējams sniegt tikai tad, kad sods jau bija noteikts, tiesa nekonstatē, ka tas var būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Pirmkārt, kā liecinieks *I.G.* liecināja tiesas sēdē, tad gadījumos, ja persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, nevēlas runāt pēc automašīnas apturēšanas, tad policijas darbinieks iet rakstīt protokolu *(lietas 78.lapa)*.

No minētā tiesa secina, ka policijas darbinieks parasti uzklausa personas paskaidrojumus uzreiz pēc apturēšanas iemesla paziņošanas, t.i., policijas darbinieks paskaidro pārkāpuma būtību, uz ko persona nekavējoties sniedz savus argumentus, kāpēc pārkāpums izdarīts vai nav izdarīts. Tā kā ar lietas materiāliem un liecinieka liecību ir pierādīts, ka sūdzības iesniedzēja nevēlējās iesaistīties dialogā, tad secināms, ka paskaidrojumus pirms Sākotnējā lēmuma pieņemšanas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi un policijas darbinieks pamatoti ir aizpildījis protokolu, vienlaikus pieņemot lēmumu.

Otrkārt, kā redzams arī no tiesību normā ietvertās sankcijas, tad par braukšanas ātruma pārsniegšanu apdzīvotā vietā no 21-30 km/h ir iespējamas tikai viena veida sekas, t.i., naudas sods Ls 30, un, konstatējot pārkāpumu, cits sods nevar tikt noteikts.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu *(sk. 2004.gada 9.marta spriedumu lietā Nr.SKA-10, 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr.SKA-176)*.

Ievērojot minēto, Sākotnējā lēmumā, nosakot soda apmēru, policijas darbiniekam nebija pienākuma izvērtēt atbildību pastiprinošus vai mīkstinošus apstākļus. Vēl jo vairāk tāpēc, ka sūdzības iesniedzēja arī rakstveida paskaidrojumā tādus nav norādījusi. Līdz ar to minētā kļūda, neizdarot secīgi procesuālās darbības, nav uzskatāma par būtisku un nevar būt par pamatu administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai.

[4.3.4] Nav pamatots sūdzības iesniedzējas arguments, ka lietā nav pierādījumu par ātruma pārsniegšanu, jo lietā, pirmkārt, ir administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.PB506484 *(lietas 5.lapa)*, kurā fiksēti notikuma apstākļi uzreiz pēc pārkāpuma fiksēšanas.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir pierādījums notikuma apstākļiem 2008.gada 23.janvārī, kurā bijusi iesaistīta sūdzības iesniedzējas vadītā automašīna Lexus, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* un tajā ir norādīts, ka 2008.gada 23.janvārī, plkst.00.23 *I.M.* vadījusi transportlīdzekli Lexus, valsts reģ.Nr. */reģistrācijas numurs/*, Rīgā, pa Brīvības gatvi, no Kr.Barona ielas puses Bērzaunes ielas virzienā, pa Gaisa tiltu, ar ātrumu 59 km/h (minimālais ātrums, atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu, 54 km/h) ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie maksimālā atļautā braukšanas ātruma 30 km/h (lietas 5.lapa).

Arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 25.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKA-157 secināts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskās darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā.

[4.3.5] Tam, ka policijas darbinieku automašīna atradās starp Pērnavas un Vairoga ielu, pie SEB bankas filiāles, skatoties virzienā no centra, nav nozīmes, jo policijas darbinieki norādīja, ka ātruma mērījumi veikti, viņiem atrodoties ārpus automašīnas *(tiesas sēdes protokols, lietas 77.lapa)*.

[4.3.6] Tiesa nepiekrīt sūdzības iesniedzējas argumentam, ka iestādes, kurā iesniedzams apstrīdēšanas iesniegums, nosaukuma nenorādīšana var būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

I.M. salīdzinājumam ir lietā iesniegusi Jūrmalas pilsētas policijas pārvaldes 2005.gada 22.marta lēmuma Nr.041/SR015551/1 kopiju *(lietas 60.-63.lapa)*, kurā sūdzības iesniedzēja saukta pie administratīvās atbildības par CSN 41.punkta pārkāpumu. Iestāde, lai arī atzīstot, ka *I.M.* darbībās ir administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, sākotnējo lēmumu atcēla, jo tajā nebija norādīta precīza pārkāptā tiesību norma (CSN 41.punkta vietā bija CSN 40.punkts) un nebija norādīta apstrīdēšanas iestāde.

Pirmkārt, Administratīvā rajona tiesa norāda, ka Jūrmalas pilsētas policijas pārvaldes lēmums, kas pieņemts attiecībā pret sūdzības iesniedzēju, atceļ sākotnējo lēmumu vairāku procesuālo kļūdu dēļ, kur pārsūdzības iestādes nenorādīšana ir tikai viena no tām. Tiesa šīs kļūdas nav tiesīga vērtēt pēc satura, tomēr norāda, ka pareizas tiesību normas nenorādīšana var būt kā būtisks pārkāpums, jo persona nevar pienācīgi izmantot tiesības sevi aizstāvēt. Ja Jūrmalas pilsētas policijas pārvalde būtu atbrīvojusi sūdzības iesniedzēju no soda apstrīdēšanas klauzulas trūkuma dēļ, šāds lēmums būtu pretējs judikatūrai.

Otrkārt, vērtējot argumentu par to, ka iestādes nosaukuma nenorādīšana ir pamats Lēmuma atcelšanai, tiesa atkārtoti norāda uz jau pieminētajām Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta atziņām 2007.gada 5.novembra spriedumā Nr.SKA-317 15.punkts; 2006.gada 17.augusta spriedumā Nr.SKA-386 7.punkts; 2005.gada 8.novembra spriedumā Nr.SKA-337 8.punkts. Administratīvā rajona tiesa nesaskata pamatu, ka būtu atceļams Lēmums par

sūdzības iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības tāpēc, ka Sākotnējā lēmumā norādīta apstrīdēšanas vieta (Gaujas iela 15), bet ne iestādes nosaukums, jo šī kļūda nav atzīstama par tik būtisku, lai ietekmētu Lēmuma tiesiskumu, kā arī tiesa secina, ka minētais nav ierobežojis personas tiesības savlaicīgi iesniegt apstrīdēšanas iesniegumu *(lietas 6.lapa)*.

[4.3.7] Vērtējot sūdzības iesniedzējas iesniegtos Jūrmalas pilsētas policijas pārvaldes 2005.gada 22.marta lēmumu un RGPP KPP 2007.gada 10.septembra lēmumu Nr.1950 *(lietas 66.lapa)*, tiesa nekonstatē vienlīdzības principa pārkāpumu, jo, kā pamatoti norādīja atbildētāja pārstāvis, tad salīdzināmo lietu apstākļi ir atšķirīgi.

Jūrmalas pilsētas policijas pārvaldes 2005.gada 22.marta lēmumam tiesa jau deva savu vērtējumu, bet attiecībā uz RGPP KPP 2007.gada 10.septembra lēmumu ir secināms, ka tas sākotnēji pieņemts sakarā ar braukšanas ātruma pārsniegšanu, taču atšķirīga ir bijusi mērierīce – radars Stalker Dual. RGPP KPP sākotnējo lēmumu atcēlusi, jo konstatējusi, ka lietas materiālos trūkst videomateriāla, kurā fiksēts pārkāpums, jo tas nav saglabājies.

Izskatāmajā lietā mērījums veikts ar stacionāro rokas radaru Stalker, kura iegūtais mērījums ir nostiprināts administratīvā pārkāpuma protokolā. Nekādi citi pierādījumi, kas būtu bijuši Sākotnējā lēmuma pieņemšanā, bet vēlāk nebūtu saglabājušies, lietā nav fiksēti. Tādējādi nav pamata attiecināt vienlīdzības principu, salīdzinot sūdzības iesniedzējas gadījumu ar RGPP KPP 2007.gada 10.septembra lēmumā norādīto, jo tajos ir atšķirīgi lietas apstākļi.

Bez tam norādāms, ka mērierīce Stalker Nr.26948 ir noteiktā kārtībā verificēta un bija derīga darbam laikā, kad tika fiksēts sūdzības iesniedzēja braukšanas ātrums *(lietas 46.lapa)*.

Atbildot uz sūdzības iesniedzējas argumentu, ka nav iespējama situācija, ka kolonnā braucošas automašīnas pārvietojas ar atšķirīgu ātrumu, tiesa uzskata par pamatotu liecinieka argumentu, kas tika sniegts atbildot sūdzības iesniedzējai: „ja ir pietiekošs intervāls, otrā mašīna tuvojas pirmajai" *(tiesas sēdes protokols, 78.lapa)*. Tātad gadījumos, kad starp automašīnām, kuras brauc cita aiz citas kolonnā, ir atšķirīgi attālumi, kāda no automašīnām šajā attālumā var braukt ar lielāku ātrumu, līdz pietuvojas automašīnai, kura brauc ar mazāku ātrumu. Minēto apstiprināja arī liecinieks *R.R.* (tiesas sēdes protokols, lietas 79.lapa), kurš, lai arī neatcerējās konkrēto notikumu, sniedza liecību par to, kādā veidā tiek fiksēts braukšanas ātrums un identificēts pārkāpējs.

[4.4] Nosakot administratīvā soda apmēru iestāde saskaņā ar LAPK 32.panta otrajā daļā noteikto ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Savukārt, atbildību mīkstinošo apstākļu uzskaitījums ir dots LAPK 33.pantā, bet pastiprinošo apstākļu – LAPK 34.pantā.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta sestās daļas sankciju soda naudas apmērs ir Ls 30, t.i., fiksēts naudas soda apmērs. Šāda sankcija iestādei nepiešķir tiesības pieņemt individuālus lēmumus, jo pie konkrētiem apstākļiem – pārkāpuma esamības – iespējamas tikai viena veida noteiktas sekas – soda nauda Ls 30.

Tā kā sūdzības iesniedzēja atzīstama par personu, kura saucama pie administratīvās atbildības, šāds soda apmērs atzīstams par pamatotu. Lietā nav konstatējami apstākļi, kas varētu būt par pamatu *I.M.* atbrīvošanai no

administratīvās atbildības vispār vai soda samazināšanai zem piemērojamajā tiesību normā paredzētās sankcijas – normatīvie akti šādu iespēju neparedz. Likumdevējs, nosakot bargu sodu par minēto pārkāpumu, vēlējies aizsargāt svarīgas sabiedrības intereses kopumā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 26.oktobra spriedumu *I.M.* iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norādīts turpmāk minētais.

[5.1] Pretēji APL 250.panta pirmās daļas prasībām tiesa nav izvērtējusi, vai Lēmums izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus. No Lēmuma redzams, ka tas pieņemts, ignorējot LAPK 268. un 272.panta prasības.

[5.2] Tiesa nav pamatojusi, kāpēc policijas darbinieks ir tiesīgs vienlaicīgi sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, neskaidrojot ne tiesības, ne arī ļaujot sniegt paskaidrojumus. Tas, ka pieteicēja pēc profesijas ir juriste un no savas ilgstošās profesionālās darbības zina, kas rakstīts APL 260.pantā, neparedz, ka policijas darbinieks drīkstētu attiecībā uz viņu neievērot normatīvo aktu prasības.

Tiesai nav pienākuma attaisnot iestādi par trūkumiem, kurus tā apzināti pieļāva, sastādot protokolu un pieņemot Lēmumu. Tiesa atstāja bez ievērības, ka rupji tika pārkāptas pieteicējas procesuālās garantijas.

Tiesa ignorēja policijas amatpersonu pieļautos procesuālos pārkāpumus, ignorējot administratīvā procesa principu in dubio pro civis (visas šaubas par labu cilvēkam), saskaņā ar kuru pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu, un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu privātpersonai.

Turklāt, ja netiek uzklausīti argumenti, kas attiecas uz lietu, tiek pārkāpts arī administratīvā akta pamatojuma princips, jo iestāde nepamato, kāpēc attiecīgie argumenti netiek ņemti vērā (*sal.: Lippros O.G. Allgemeines Steuerrecht. Münster: Alpman und Schmidt Verl., 1992,S.73-74).*

Ceļu policijas amatpersonas ir pienākums ievērot likumu prasības.

[5.3] Pārkāpjot APL 154.panta prasības, tiesa nav vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējusi visus lietas apstākļus, pavirši izmeklējusi un pārbaudījusi faktus, neizvērtējot pierādījumus, neizpētot faktus kopumā un nedodot tiem atbilstošu juridisku novērtējumu.

Spriedumā nav dots izvērtējums paskaidrojumiem, ka inspektors neapturēja pieteicējas automašīnu, jo tajā laikā sēdēja policijas trafaretajā automašīnā bijušās rūpnīcas ,,VEF" teritorijā, no kurienes, kā pats paskaidroja, Gaisa tiltu nav iespējams redzēt, kā arī nav dots vērtējums, kāpēc šie paskaidrojumi ir vērtējami kā nepatiesi.

Tiesa tic inspektora liecībām, ka abi policijas darbinieki atradās iebrauktuvē pie SIA „SEB" bankas starp Pērnavas un Vairoga ielām, kas atrodas ne mazāk kā kilometra attālumā viena no otras, taču netic pieteicējas paskaidrojumiem, ka viņa tika apturēta uz Brīvības gatves pie Ūnijas ielas. Sākotnējā lēmumā nav norādīta konkrēta protokola sastādīšanas vieta, kaut gan Brīvības gatve ir 12 600 m gara un fiziski nav iespējams atrasties visā tās garumā.

Pieteikumā norādītie fakti netika pārbaudīti, jo, kā tiesas sēdē liecināja *I.G.*, ziņojumu uzrakstījis jau 2008.gada 23.janvārī, jo sapratis, ka jābūt uzmanīgam, ja automašīna pieder juridiskajam birojam, un pēc tam to nodevis

priekšniecībai. *I.G.* papildus netika prasīti paskaidrojumi par to, kas kopā ar viņu patrulēja, kā arī paskaidrojumi par to, vai Lexus pa Gaisa tiltu brauca viens vai kolonnā ar citām automašīnām.

Tiesa nav devusi vērtējumu *I.G.* paskaidrojumiem, ka BMW X5, kurš brauca pirmais, brauca ar pieļaujamo ātrumu, bet aiz tā pieteicējas vadītā automašīna Lexus ar daudz lielāku ātrumu, un kā šajā situācijā nenotika ceļu satiksmes negadījums, jo mašīnas brauca viena aiz otras, nevis blakus. Tā braucot pieteicējas vadītā automašīna būtu sadūrusies ar BMW X5.

Tāpat tiesa nav devusi vērtējumu, kā 150 m attālumā no Gaisa tilta iespējams fiksēt kolonnā braucošo automašīnu otrās automašīnas ātrumu, nefiksējot tikai pirmās automašīnas ātrumu, un ar ko ir pierādīts, ka automašīnas ātrums ir fiksēts tieši uz Gaisa tilta, jo ceļa zīmes Nr.323 darbības zona beidzās tieši pie Gaisa tilta pie Bērzaunes ielas, un nedarbojas uz Brīvības gatves pie Ūnijas vai Vairogu ielas.

[5.4] Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzinusi, ka tiesām spriedumos, lai tie atbilstu Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.pantam, jādod atbildes uz būtiskiem kādas puses argumentiem ar mērķi, lai lietā iesaistītās puses saprastu, ka tiesa spriedusi taisnīgu tiesu. No sprieduma nav saprotams, kāpēc vairāku būtisku administratīvā procesa noteikumu neievērošana var palikt bez attiecīga novērtējuma.

[6] Par RGPP KPP paskaidrojumā par apelācijas sūdzību to neatzīst un norāda, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pieņemts likumīgi un pamatoti. Tiesa ir izvērtējusi visus lietā esošos materiālus.

[7] Tiesas sēdē *I.M.* uzturēja apelācijas sūdzību un lūdza pieteikumu apmierināt. Atbildētājas pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina un lūdza pieteikumu noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi pierādījumus lietā un uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, bet pārsūdzētais Lēmums atstājams negrozīts.

[9] LAPK 286.^{15} panta astotā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot blakus sūdzību, atzīst, ka pirmās instances tiesas lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tiesnesis par blakus sūdzību pieņemtā lēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas pirmās instances tiesas vai tiesneša nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Administratīvā apgabaltiesa uzskata, ka pēc analoģijas minētā tiesību norma ir piemērojama, arī izskatot apelācijas sūdzības par pirmās instances tiesas spriedumiem. Turklāt šādas apgabaltiesas tiesības tieši ir iekļautas APL 307.panta ceturtajā daļā.

[10] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot

lietu, pareizi konstatējusi visus būtiskos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un sniegusi motivētu šo apstākļu juridisko novērtējumu. Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumā ietverto argumentāciju, apgabaltiesa atzīst, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama. Līdz ar to apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai argumentācijai un to neatkārto.

Ņemot vērā, ka Administratīvā apgabaltiesa ir pievienojusies Administratīvās rajona tiesas lēmumā ietvertajam pamatojumam, apgabaltiesa atkārtoti nevērtē tos blakus sūdzības argumentus, kurus ir izvērtējusi Administratīvā rajona tiesa.

[11] Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka tas sastādīts Rīgā, Brīvības gatvē, nenorādot konkrētu adresi, ko pieteicēja uzskata par procesuālu pārkāpumu.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka konkrētajā gadījumā tas nav būtisks procesuāls pārkāpums, jo šajā lietā svarīgāk ir konstatēt nevis protokola sastādīšanas vietu, bet gan pārkāpuma izdarīšanas vietu, kā arī vietu, kur pārkāpuma konstatēšanas brīdī atradās pieteicējas automašīnu apturējušais policijas darbinieks. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka pieteicēja vadīja automašīnu ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā Rīgā pa Brīvības ielu no Kr.Barona ielas puses Bērzaunes ielas virzienā pa Gaisa tiltu. Minētais izriet arī no policijas darbinieka *I.G.* ziņojuma, kurā norādīts, ka pieteicējas automašīnas braukšanas ātrums viņš fiksēja, automašīnai braucot pa Gaisa tiltu, bet tā tika apturēta apmēram 150 metrus aiz Gaisa tilta Ūnijas ielas virzienā. To pašu *I.G.* apstiprināja arī pirmās instances tiesas sēdē, norādot, ka braukšanas ātrumu ierobežojošās zīmes darbības zona bija līdz Bērzaunes ielai un pieteicējas automašīnas ātrums tika fiksēts līdz šīs darbības zonas beigām, uz Gaisa tilta nobrauktuves, bet *I.G.* pārkāpuma fiksēšanas brīdī atradās pie AS „SEB banka" iebrauktuves Brīvības gatves malā.

No minētā izriet, ka pieteicēja pārkāpumu izdarīja, atrodoties uz Gaisa tilta, bet *I.G.* pārkāpumu konstatēja pie AS „SEB banka", kas atrodas nedaudz tālāk. Tā kā AS „SEB banka" atrodas Brīvības ielā 214, t.i., nākošajā kvartālā aiz Bērzaunes ielas, apgabaltiesai nav pamata uzskatīt, ka *I.G.* nebija iespējams pamanīt un fiksēt pieteicējas izdarīto pārkāpumu.

[12] Pieteicēja apelācijas sūdzībā norāda, ka tiesa spriedumā nav devusi novērtējumu *I.G.* paskaidrojumiem, ka viņš ziņojumu par notikušo rakstījis, jo sapratis, ka jābūt uzmanīgam, jo automašīna pieder juridiskajam birojam. Agabaltiesa konstatē, ka šādu paskaidrojumu *I.G.* nav sniedzis ne iestādē, ne arī sniedzot liecību pirmās instances tiesā, tāpat arī *I.G.* ne iestādē, ne tiesā nav paskaidrojis, ka pieteicējas automašīna brauca tūlīt aiz automašīnas BMW, kura pārsniedz pieļaujamo ātrumu.

[13] Atbildētāja uz tiesas pieprasījumu sniegt informāciju par *I.G.* pārinieku pārkāpuma konstatēšanas dienā atbildējusi, ka šādu informāciju nav iespējams iesniegt, jo darba grafiki glabājas vienu gadu (*lietas 56.lapa*). Pirmās instances tiesas sēdē *I.G.* liecināja, ka ir strādājis kopā ar *R.R.* Savukārt *R.R.* pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka, spriežot pēc dislokācijas vietas,

pieteicējas pārkāpuma konstatēšanas dienā viņš ir dežūrējis kopā ar *I.G.*, bet konkrēti neatceras. No minētā izriet, ka lietas izskatīšanas laikā apgabaltiesā vairs nav iespējams noskaidrot, ko notikuma vietā redzēja un darīja *I.G.* pārinieks.

Apgabaltiesa secina, ka tieši atbildētājas vainas dēļ šobrīd vairs nav iespējams pārbaudīt, vai minētā persona patiešām bija *R.R.*. Atbildētājai minētā informācija bija jāpārbauda jau pieteicējas apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas laikā, kas nepamatoti netika izdarīts. Tomēr minētais nav pamats Lēmuma atcelšanai.

[14] Apgabaltiesas ieskatā pārējie lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, lai atzītu, ka pieteicēja izdarīja administratīvo pārkāpumu un to konstatēja tieši *I.G.*, nevis kāds cits policijas darbinieks.

Sākotnēji administratīvā pārkāpuma protokolā pieteicēja sniegusi paskaidrojumus, ka policijas darbinieki pārkāpa normatīvo aktu prasības un neizskaidroja pieteicējas tiesības, bet par konstatēto pārkāpumu un lietas faktiskajiem apstākļiem pieteicēja nekādus paskaidrojumus nav sniegusi, kaut gan, kā redzams no ierakstiem protokolā, apzinājās, izprata un izmantoja savas tiesības protokolā norādīt paskaidrojumus un iebildumus. To, ka pārkāpums nav izdarīts un viņu apturēja nevis *I.G.*, bet cits policijas darbinieks, pieteicēja pirmo reizi norādīja tikai apstrīdēšanas iesniegumā. No minētā Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicēja nav konsekventi sniegusi paskaidrojumus, ka viņa pārkāpumu neizdarīja un viņu apturēja cits policijas darbinieks.

Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka viņai pirms notikušā nav bijusi personīga saskarsme ar *I.G.* Pieteicējas ieskatā *I.G.* viņu nepamatoti apvaino pārkāpuma izdarīšanā, jo lielākā daļa policijas darbinieku, šādi izturoties, demonstrē savu varu un visatļautību.

Tiesa nepiekrīt pieteicējas viedoklim, ka lielākā daļa policijas darbinieku ļaunprātīgi izmanto savas pilnvaras, nepamatoti apvainojot personas pārkāpumu izdarīšanā un tāpēc *I.G.* paskaidrojumi nav patiesi. Policijas darbinieka paskaidrojumi ir vērtējami kā pierādījumi un tie nevar tikt apšaubīti tikai tāpēc, ka paskaidrojumus sniedzis policijas darbinieks.

Izvērtējot pieteicējas un *I.G.* šīs lietas izskatīšanas laikā iestādē un tiesā sniegtos paskaidrojumus kopumā, tiesa priekšroku dod *I.G.* paskaidrojumiem. Tā kā konkrētajā gadījumā nav konstatēti apstākļi, kas ļautu apšaubīt *I.G.* objektivitāti vai dotu pamatu *I.G.* nepamatoti apvainot pieteicēju pārkāpuma izdarīšanā, bet pieteicēja var būt ieinteresēta izvairīties no administratīvās atbldības, tiesa par ticamākiem uzskata *I.G.* paskaidrojumus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]otrās daļas 1.punktu un 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas

pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2008.gada 19.februāra lēmumu Nr.429, bet *I.M.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja *(paraksts)* I.Amona

Tiesneses *(paraksts)* Ļ.Kušnire

(paraksts) S.Zakrevska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese I.Amona
Rīgā, 2010.gada 21.oktobrī